

КЊИЖЕВНИ ЧАСОПИС ЗА ДЕЦУ

РИЗНИЦА

БРОЈ 2

КЊИГЕ КОЈЕ
СЕ ГЛЕДАЈУ СЕРИЈА

СТРИП

ВЕСЕЛА
ПСИХОТРАЛАЛОЛОГИЈА
ТАТЕ

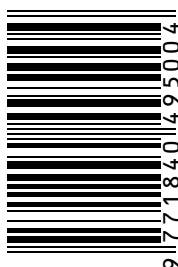
А САД ПАЗИ
- ИГРОКАЗИ

БИСЕРЧИЋИ

ПОСТЕР
ЊОРЊА
БАЛАШЕВИЋА

Бања Лука, година I, Бр. 2, цијена 3 КМ

ISSN 1840-4952

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Драги читаоци, стигао нам је и октобар. Школа већ увелико траје, али оно што је мени посебно драго је то што је сунце и даље ту да нам уљепша дане. Не треба запоставити школу, али некад је ипак боље мало прошетати са пријатељима ако је лијепо вријеме, зар не? Као што сам већ рекла, октобар је. Ако вас то не асоцира ни на шта, помоћи ћу вам. **Дјечија недјеља!** Ја вам препоручујем да је искористите најбоље што

умијете! Будите ВИ мало главни, дружите се, смијте се, радујте се... Кажу да је човјек богат колико пријатеља има. Зато ћу ја, да не бих дужила, искористити ову прилику да за крај цитирам једног нашег великог пјесника: "Одувек је тако било, и још ће да важи, пријатеља кол'ко хоћеш, само их потражи." Нека вам управо ови стихови буду мисао водиља!

П.С. Наравно, читајте (не само Ризницу, него и све што вам допадне под руку) јер ћете тако најбоље открити који од стилова вам највише лежи.

Такође, не заборавите да пишете. Пишите и шаљите нам своје радове, коментаре, критике и све што вас интересује на

[e-mail casopis_riznica@yahoo.com](mailto:e-mail_casopis_riznica@yahoo.com)

ИМПРЕСУМ

„Ризница“ књижевни часопис за дјецу, Бања Лука, Година I, Бр. 2,

Издавачи: „Графомарк“ Лакташи, „Култарт“ Бања Лука

За издаваче: Светозар Ђеркета, Слободан Стошић

Главни уредник: Невена Стошић

Редакција: Тоде Николетић, Ранко Павловић, Слободан Станишић, Пеђа Трајковић,

Бојана Стошић, Невена Стошић

Илустрације и умјетнички директор: Пеђа Трајковић

Лектор: Бојана Стошић

Компјутерска припрема: Драган Савичић

Адреса редакције:

Бања Лука, Слободана Јовановића 5

Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271

e-mail: casopis_riznica@yahoo.com

Пројекат „Ризница“ и издавање часописа помогло Министарство просвјете и културе РС

Према мишљењу стручне комисије Републичког педагошког завода (бр. 07/2.01/031-614-328/09) од 15. септембра 2009. године, „Ризница“ задовољава потребне педагошке и дидактичке-методичке вриједности, те може бити подршка у остваривању циљева образовања и васпитања ученика основне школе.

ПРИЈАТЕЉА КОЛИКО ХОЋЕШ

Кад ми је у души магла
А у срцу лом
Ја седнем на меку траву
И причам са њом

Кад ми је у оку суза
А у глави дим
Ја потражим првог мрава
И ћаскам са њим

Одувек је тако било
И још ће да важи
Пријатеља колико хоћеш
Само их потражи

Кад сам килав кад сам празан
Тужан или прек
Ја нахраним гладно маче
И то ми је лек

Кад сам некад на три ћошка
Ко Док Холидеј
Ја пронађем добру књигу
И све је ОК

Одувек је тако било
И још ће да важи
Пријатеља колико хоћеш
Само их потражи

ДРАГОМИР ЂОРЂЕВИЋ

ВЕЛИКО СЛОВО

Јовица је био потпуно сличан своме имену – сићушан, али окретан, увек ведар и насмејан. Први пут суга видели озбиљног и дубоко замишљеног онога дана кад је пошао у школу, тачније, кад се вратио.

- Како је било? - питао је деда.

Јовица, који је велики број својих предшколских дана провео са дедом на реци, учамцу или на излетима, увек је томе свом деки поверавао све тајне. А сад је ћутао.

- Први дан у школи, није шала – осмехивала се бака. – Јеси ли задовољан?

Бака је проводила уз Јовицу све онетренутке ситних болести и температура, док је био у кревету. Кувала је најлепше и најлековитије чајеве на свету, причала најлепше приче. А кад спреми колаче слабо која посластичарница би се могла са њом такмичити. Бака је највише времена провела спремајући, пеглајући и дотерујући унука пред полазак на први школски час. А он сад ћути, не проговара ни слова.

- Да се нешто није догодило? – била је забринута мама. Она увек осети кад је дечак узнемирен или безбрижан, ако је тужан или весео. Имала је неко посебно „шесто чуло“ да разуме његова расположења и зна шта он хоће да каже и кад ћути. Овога пута то јој није полазило за руком.

Тата се задржао на послу и стигао је касно поподне. Укућани су навикли да онако уморано дотешко града све заборавља али овога пута, још саврата, показао је датаковажан догађај, као што је полазак сина у школу, нинаја заборавније моцу на свету, не избија из главе

- Где је наш ђак? Рече он уместо „добар дан“, па оде и седе поред Јовице. Она ко замишљен и скупљен, дечак је изгледао још ситнији и забринутији.

- Хм... па твоја свеска је празна – разочарано ће тата. – Зар ништа нисте учили?

Јовица климну главом означавајући да се на часу ипак нешто радило.

- И?... Шта се десило?

Јовица још мало поћута па одлучи да оцу повери невољу:

- Учитељица је рекла да ћемо учити велико слово. А оно је на табли било толико велико да није могло да ми стане у свеску...

НА ВРБИ ГРОЖЋЕ

Увек ме уво
Силно засврби,
Кад чујем да може
Грожђе на врби.

На врби грожђе –
Којег ли вица!
Та, нисам ни ја
Баш незналица.

То ти је као
Када би рекли
Како банане
Расту на цвекли!

Било би лепо,
Тако ми брка,
Кад би се таква
Десила збрка.

Па да, на пример,
Као из воде
На мрком кецу
Петице роде!

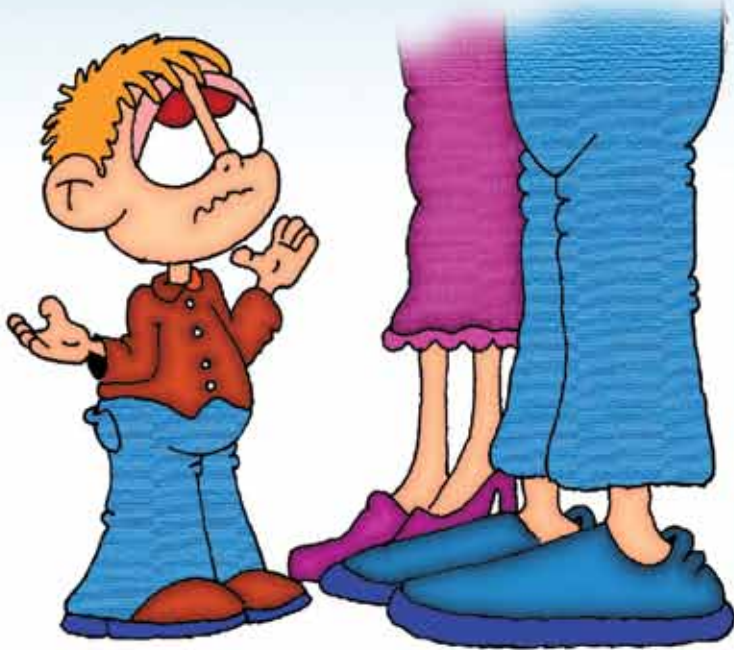
ТРБОБОЉА

Јао, што ме нешто мучи,
Јао, што ме нешто сврби,
С опроштењем, ево овде,
Унутра у самој трби.

Не разумем, не знам шта је,
Ал' је тешко, ал' је гадно,
Јадна моја мала трба,
Час јој вруће, час јој хладно.

Од доктора нема вајде,
Ал' нешто ми шапће сада,
Да би трбу излечила
Чак и једна чоколада.

ДОКЛЕ ЋЕМО ТАКО

Тата, мама, што сте увијек љути,
Само: сједи, бјежи, пази, ћути,
Држи, не дај – и све такве приче,
Увијек мора да се на нас виче.

Тата, мама, па то није фино,
Кад сте љути – хајдемо у кино,
Кад сте тужни или лоше воље
Близу су нам и шума и поље.

Тата, мама, докле ћемо тако,
Тући дјецу – па то може свако,
Кад ме онај кога волим бије,
Једна ћушка заболи за двије.

Не знам више зашто то и чему.
Неправда је свуда и у свему.
Дај ми руку, ти велики свијете,
Некада си и ти био дијете!

НЕМОЈТЕ БИТИ ТУЖНИ

Свако је нашао срећу
у овом шареном свијету:
мраву је срећа у раду,
а лептиру у лету.
Птици је цвркулт срећа,
пчели је срећа у меду,
лопта је сретна на трави,
а клизаљке на леду.
Срећу има и поток,
и зечић у шуми сив,
поток је сретан што тече,
а зечић – што је жив.
Немојте бити тужни,
другари, ни ја нећу,
у овом великом свијету
свако ће наћи срећу.
Има, сигурно, негдје
и мала срећа нека,
која ничија није –
већ само на вас чека.

МЕНИ ЈЕ МЕНЕ ЖАО

Што ме у школу и овог јутра
сањивог прате, то не бих знао.
Тако ће опет бити и сутра...
МЕНИ ЈЕ МЕНЕ МНОГО ЖАО!

Што није деда, то ме баш чуди,
на моју страну и јутрос стао?!
Рекао мами да ме не буди...
МЕНИ ЈЕ МЕНЕ ОПЕТ ЖАО!

Где ли су она дечија права
која је Господ детету дао?
Да га не буде, док слатко спава...
МЕНИ ЈЕ МЕНЕ ДО НЕБА ЖАО!

КРУГ

Све реке на земљи
теку и жуборе,
кад стигну до ушћа
зароне у море.

На том истом ушћу
скоро истог трена,
реке буду морски
таласи и пена.

А онда се реке
из те слане बारे,
подижу до неба
у облику паре.

Облаци се потом
ужурбано сјате
и до задње капи
на земљу их врате.

Тоде Николетић

ПРВА СВЈАТА

Нема се ту шта више рећи
Све је одједном у воду пало
Од сутра ћемо проћи ћутећи
Не волим те више будало

Наши се мостови љубави руше
Стигли смо ево до краја пруге
Избацићу те из срца из душе
Па макар после црко од туге

Заборавићу на усне твоје
Топле и слатке као мед
Други је стао међу нас двоје
Са другим идеш на сладолед

И тако дан за даном нижеш
Наша љубав је заувек умрла
И док са њим сладолед лижеш
Дабогда добила упалу грла

Благоје Баковић
ЉУБОЛЮБНА РУГАЛИЦА

Једна жеља мене мучи
И спушта се туга лицу
За песника да изучим
И напишем ругалицу

За једнога мог другара
Што га кришом гледа Мица
Несаницу што ми ствара
Гласила би ругалица

Мислиш дасо да си леп
Леп си као свињски реп
Још да ти је свињска глава
Ти би био свиња права

Па би знали сви изреда
За прасе у нашој школи
Баш ме брига што те гледа
Она само мене воли

Власта Н. Ценић
КИТКЕ

И ноћас ме сан не ваћа.
Моји снови кој зна де су!
Месец и ја тужна браћа
Гледамо се кроз завесу.

И звезде ги нема више,
Очукале се од грање...
О, ноћас ми све мирише
На плакање, на плакање...

- Крава ни се тели брго!
- Кроз завесу татко виче.
Месец рипну, ја се трго,
Побегоше тужне приче.

Отрчамо у кошару
Теленце у слами лега!
Не вр чело има шару,
Као булка два белега.

И китку му тури ћале
Од уроци, почудишта.
Месец и ја две будале,
Од плакање нема ништа!

Бранко Стевановић
ПИСМО ВЕТЕРИНАРУ

Докторе, молим вас за пар речи
о томе како се зоо-свет лечи.

Кад се лаву прореди грива,
кад кљун искриви чапља сива,
кад се мајмунче прехлади врло,
кад лабуда заболи грло,
кад се питону замрсе шаре,
кад стомак поквари несташно јаре,
када напросто заболи глава
крокодила ил морског лава,
кад се слону оштети кљова,
кад канџу сломи мудра сова,
кад вик остане без врха репа,
кад се кенгуру торба поцепа,
кад ној прогута чекић ил клешта,
шта ради ваша рука вешта?

И како свима прићи смете,
пита Вас једно примерно дете.

МОЉАЦ УГОСТИТЕЉ

Један генијални мољац дође једнога дана на сјајну идеју да отвори ресторан. Тако и беше. Свој ресторану је дао име „Жакет“. Направио је и рекламу: „Ако вам глад смета, свратите до „Жакета““. Његов ресторан је висио на тихом, мирном месту у плакару.

Најеловнику беше уразнећаконије – левирукав саманжетном, дуплоштепованицепови, цветомукрашен ревер (капут је носио девер), филцана поставана бечки начин, крагна „a la France“ и друге неодољиве посластице о којима сваки мољац сања.

Све то беше веома укусно и гости су навраћали у све већем броју. Мољац је поносно гледао каком упосао цвета, али није задовољно трља о руке, јер мољци немају руке. Изистог разлога ни гости нису могли прсте да полижу, иако би то радо учинили поред толико разноврсне и укусне хране.

Наравно, као и у сваком ресторану који држи до угледа, у „Жакету“ је свирао веома солидан мољачки оркестар. Углавном староградску музику. Анајомиљенија беше она која почиње стиховима:

„Све што човек преде,
Шије или кроји,
Мољац ће да једе
Па ће да се гоји...“

Било је ту и гостију из далеких топлих крајева који овако раскошно специјалитетенису пробали никада у животу.

- Благо вама који живите овде – рече један угледни мољац који је управо стигао из далеког сунчаног града на мору. – Висе овде тако лепо гостите, а код нас је храна блутава и преслана. Ето, јуче сам ручао једне купаће гаће и смучило ми се од толике соли!

- А замислите теково – надовеза се мољац који је важио за великог светског путника – становници острва Тувалу се облаче само у лишће. Тамо би мољци поцркали од глади!

Да, мало где се могло тако добро јести као у „Жакету“. Али, слава овог ресторана се ширила великом брзином. Ускоро се местом моралорезервисатинеколико недеља унапред. Зато мољац, који се умећу времену обогатио, одлучи да отвори још један ресторан. Назвао га је „Бунда“. Иза њега је смислио привлачну рекламу: „Дођите на гурманску рунду у чувену

мољчеву „Бунду““. А онда су редом почели да се отварају ресторани „Зимска капа“, „Сврати, мала, до вуног шала“ и „Залогај код старе чарапе“. Јелосе обилно по целом плакару. Мољци кајдеру, стварно немају меру. А све што је лепо кратко траје...

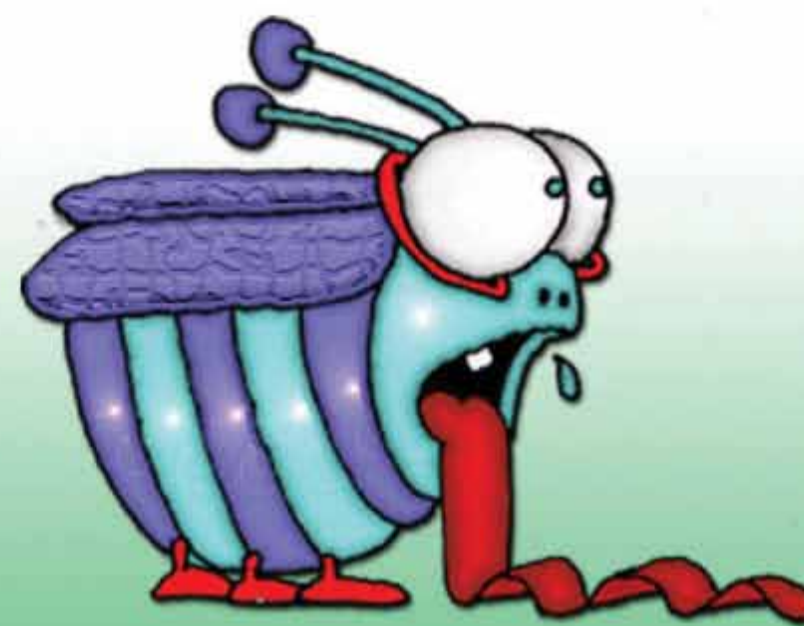
Најгори дан у историји мољаца освануо је када се у том плакару појавила Зла Вила Злосмрда. Уствари, била је то обична биљка, тако рећи цвет, веома пријатног мириса, који људи зову лаванда. Али мољци је, ето, зову Зла Вила Злосмрда, јер им њен мирис никако не прија. Не само да им непријатног мириса тако много позли да побегну главом безобзира. Обзирим и онако не треба, јер су то безобзирна створења.

- Види, види, каква бунда! – узвикну Лаванда.

У плакару је настаневе виђена паника. Оркестар је потпуно утихнуо. Чуло се кашљање, кркљање и запомагање. Неки непоштени мољци су искористили пометњу да не платерачун. Али коме је било до зараде у средоваквог страдања? Код ланомодлан, свекафани ресторани осташе пусти. Њихов власник, онај генијални мољац, тога дана беше одсутан, тако да је за ову катастрофу чуо касније. Био је на службеном путовању. У једном другом плакару требало је да отвори ресторан под рекламном: „Укусно је све што се жваће у ресторану „Дугачке гаће““. Пазите се. Можда је то управо ваш плакар. Отворите га повремено и пажљиво послушајте. Могуће је да ћете чути староградску мољачку песму која почиње стиховима:

„Све што човек преде,
Шије или кроји,
Мољац ће да једе
Па ће да се гоји...“

У том случају, неће бити сумње да је у вашем плакару отворен ресторан.

„ЈП КУЛТУРНИ ЦЕНТАР БАР“

МЕЂУНАРОДНА МАНИФЕСТАЦИЈА
ЛИТЕРАРНОГ И ЛИКОВНОГ ДЈЕЧЈЕГ
СТВАРАЛАШТВА И СТВАРАЛАШТВА ЗА ДЈЕЦУ

XXIII „СУСРЕТ ПОД СТАРОМ МАСЛИНОМ“

РАСПИСУЈЕ

НАГРАДНИ КОНКУРС

за ликовне и литерарне радове
на тему: ШАПАТ МАСЛИНЕ

правоучешћана конкурсу имају ученици основних школа и наравно малишани из
вртића свих земаља овог нашег малог – великог свијета.

Радове слати до 15. новембра 2009. године на адресу:

ЈП КУЛТУРНИ ЦЕНТАР БАР
(за наградни конкурс)
„Сусрети под старом маслином“
Јована Томашевића 57
85 000 БАР

Све информације на тел:

+382 67 572 332
+ 382 30 312 513
+ 382 30 313 812

Драгинаши другари, уважени наред дјечји, добродошли у Бар, луку вашемаште.

ЦВИЈЕТОМ СЕ СРЦЕ ДАЈЕ

Изађи јутром у поље цвјетно,
Сагни се, убери најљепши цвијет,
Сосмјехом на лицу ко дијете сретно
Позови Сунце, пробуди свијет!

А кад се мајчинске очи пробуде
Тад ће свијет најљепши да буде!

Тада ка њој лагано крочи,
Погледај у те сањиве очи,
И онај цвијет ти јој поклони
У његов мирис срцем урони!

Јер ако искрен си тада и увијек,
Љубав ће моћи вјечно да траје,
Запамтићеш ово једном заувјек:
И ЦВИЈЕТОМ ЈЕДНИМ СРЦЕ СЕ
ДАЈЕ!

Емина Растодер,
Бар

РОСА

На мој длан
Паде кап.
Каква кап?
Посебна.

Ороси ми длан
Ороси ми дан
Па тако ми и он
Поста посебан.

Барбара Фанфани,
Београд

БИСЕРЧИЋИ

ДУГА

Појави се послије кише
Када сунце бљесне, сине
Свим бојама разлије се
По небу се сјајном вине.

Осмијехне се сва у луку
Саткана од њежних боја
Престане са кишом туга
Плавим небом влада дуга.

Док је гледам – очи шара
А мисли се моје роје
Па се питам – ко је ствара
И шта крију њене боје?

Је ли њене боје срећа
Можда жуте или плаве?
Шта се крије иза модре?
Да л' зелену красе траве?

Колико на овом свијету
Дјеце сада у њу гледа?

Можда само моје небо
Топлом бојом дуга шара
И само за моје око
Чаролију ову ствара!

Док ја сањам, на небу се
Боје дуге лако топе
Сунце бљесну, облак дође
Трендугиног царства прође...

Александра Ивановић,
Мркоњић Град

ПЛАВО

Хладне вихоре обери,
испиј оловне кише,
листом брезе затрепери
тихо, тише...

Валове запој росом,
расцветај врхове снежне,
умотај свиленом косом
дугине боје нежне.

Зеницу сунца отвори,
дотакни румену струју,
капљицом ватру разгори
у крилу Плавом славују.

Алекса Мијаиловић,
Бели Поток

НЕЋУ ДА ОДРАСТЕМ

Нећуда одрастем! Нећу и тачка. Хоћу увек да останем дете. То сам одлучио када сам вас звао да се играмо, а висте журили на посао, када сам желео да идемо заједно у шетњу, а висте били уморни, када сам хтео да причамо, а висте морали да слушате вести, када сам се шалио и смејао, а висте били нервозни... као даника данисте били деца. Дасте усебисачували бармалодечјера до зналости, доброте, наивности... овај свет би био много лепши. И сви би смо лепо живели. Сви би смо били срећни. Не би било богатих и сиромашних, гладних и ситих, не би било зависти и мржње... Не би било ратова. Реке и мора не би били загађени. Шуме не би гореле. Цвеће не би газило. Ваздух би био чист. Не би увек било ведро. Чоколаде би биле јефтине, а сладоледи би се делили за бесплатно. Играчке би падале са неба. Сунце би увек сијало, а ноћ не би ни постојала.

Дасте усебисачували барде детињства у школи би биле забрањене јединице, избрисане двојке, никоне би добио тројку, пани четворку. Сва деца би била одлична. Уместо математике и српског, а данас помињем природу и друштво, стално би играли фудбал, а ко воли може и између две ватре. Учитељице би деци радиле домаће задатке.

Али висте одрасли изабора вили дасте били деца. Зато пустите нама да доведемо овај свет у ред. Не трудите се да личимо на вас. Биће и вама боље. Верујте вашој деци.

СТЕФАН ВЕСЕЛИНОВИЋ,
Београд

БИСЕРЧИЋИ

У МОЈИМ РУКАМА ЖУБОРИ ПЕСМА

У мојим рукама жубори
песма:
речи су капи ватре течне;
када избледе сећања,
звезде,
остају пламичци маште
вечне.

У мојим речима живот
жубори,
ветрови крепе младости
реку
и док год пламен речи гори
ја ћу да плетем судбину
неку.

Песма је чувар реке
живота,
жубор те реке срцем
чувајмо
и своју реч на крилу ветра
животу неком придодајмо.

У мојим рукама жубори
песма:
речи су капи ватре течне;
када избледе сећања,
звезде,
остају пламичци маште
вечне.

Предраг Обрадовић,
Београд

ЖИВОТНА ИГРА

Једном је лептир склопио
крила,
Правећи на трен
величанствен звук
У тренутку је лепет мелодија
била,
А последице њега, пун агоније,
мук.

Једном је сунце пољубило
росу,
Правећи на трен
величанствен сјај,
Али погледај истину биједну и
босу,
Свему једног дана дође крај.

Једном је на небу засјало
нешто,
Правећи на трен
величанствену слику,

А онда се у таму искрало
вјешто,
Крадући светлост својомелику.

Једном је било и никад више,
Срећа је била наранџасте
боје,
А онда и бљеђе, и горче, и
тише,
Као и сви крајеви из пјесме
моје.

Једном ће бити и никад више,
Све ће остварити врхунац
свој,
А последице Судбина сузе да
брише,
Јер такав је живота неудобан
крој.

Снена Карић,
Бања Лука

ПАД(ав)ЕЖИ

Номинатив, први падеж,
баш и није неки давеж!
Ко то пева, ко то пише,
што не кажеш мени више?

Генитив га одмах слиједи,
припадност би да уреди.

Датив неће ништа дати,
он ће само запитати –
коме, чему, намераваш
ти да се удвараш!

Акузатив мудро ћути,
немој да се неко љути!
Предметова радњешта је,
објекат му снагу даје!

Кад дозиваш, хеј, ха, хој,
вокатив је другар твој!

Инструментал ко гитара,
он жицама пјесме ствара,
друштво, средство, њему
треба,
па је срећан све до неба.

Мјесто тражим да се
смјестим,
о томе ћу да извештим,
седмог другасвих падежа,
локатива, тог давежа.

Страхиња Матијевић,
Будва

ХОЋУ ДА ВОЛИМ

Ја волим куцу.
Па шта!
Ја волим мацу.
Па шта!
Ја волим птицу.
Па шта!
Ја волим лава.
Па шта!
Ја волим папагаја.
Па шта!
Ја волим ждребе.
Па шта!
Ја волим зебре.
Па шта!
Ја волим децу.
Па шта!

Ја волим маму.
Па шта!
Ја волим тату.
Па шта!
Ја волим све на свету.
Па шта!
Хоћу да волим, да волим, да
волим...
Па шта!
.
Јана Грбић,
Крупањ

ПОЕЗИЈА МУЗИКЕ

Како знате да је неко развио оригинални, аутентични стил? Најбољи показатељ је свакако када он остаје препознатљив и ако је добро замаскиран, када испливава из површине која га крије, чак и онда када наизглед испод нема ничега... Када дуго пратимо радистог ствараоца, послјијенеког времена свадјела почињу удаличе једно на друго, у новом примјећујемо пријатељско осмјивање оног старог, познатог, небројено пута конзумираног... Тада престаје мода купујемо нове албуме јер имамо осјећај да већ знамо шта ће мотамонаћи, и окрећемо се нечему другачијем, још увијек недовољно откривеном... Тако се десило да сам, иако велики поштовалац дјела Ђорђе Балашевића, пропустила да преслушам неколико његових посљедњих албума. Временом, подруку ми је дошла група "Перо Деформеро" (ново не значи увијек боље) и пјесма са именом "Јарослава". Блесаво, али, собзиром на то да је бенд контаминација метал подлоге и фолк вокала, име пјесме је чак било најмање чудно. И док је пјевач отезао и јодлао, наметнула ми се једна мисао коју је било тешко игнорисати - ово су Балашевићеве стихови! Испоставило се да се заиста радило о обради Ђолетових пјесмица албума "Дневник старог момка" из 2001.

Иако добри у томе што раде, не могу се сви умјетници похвалити заштитним знаком, нечим што их разликује од свих осталих, чиме се истичу. Код Малмстина је то арпеђо, код Леонардасфумато, а код Балашевића су то препознатљиве метафоре, поређења каква само он умије да напише, и нешто сасвим лирско што се не да ваљано дефинисати, али по чему непогрјешиво знамо да се ради о његовим стиховима...

Ђорђе Балашевић је успјешан кантаутор, али и пјесник и глумац. Каријеру је започео у групи „Жетва“ са којом је снимио и први хит, пјесму „У разделе акте љубим“. Недуго потом оснива групу "Рани мраз" заједно са Биљом Крстић и у том саставу издаје 2 албума – „Мојој мами уместо матурске слике у излогу“ и „Одлази циркус“ (оба албума изродила су велики број хитова и пјесме из тог периода и даље изводи на концертима широм бивше Југославије). 1982. започиње соло каријеру и до данас је објавио 12 албума. Већ након првог пуни београдски Сава центар, а дупке пуне дворане остаће карактеристика његових концерата и у периоду који је успиједио.

Током своје дугогодишње каријере, Ђорђе Балашевић је написао велики број пјесама, а свака би заслужила да буде дата као пример поетске бравуре. Нажалост, мислим да сузимо избор на само 4, што је било готово подједнако тешко као избор за Мис Универзума! Било како било, потрудили смо се да пјесме буду добри представници различитих периода и тематика, а опет примјерене узрасту. Балашевић се на свом дугом путу прошетао кроз велики број тема, ипак је свим његовим пјесмама заједничко оно осјећање са којим нас оставе, способност да нас гану и погоде "уживац", било да је ријеч о некој финој лаганој ствари или снажном позиву на акцију. Нико као Ђоле не умије да се поиграва свим бојама на поетској палети, стварајући слике тако апстрактне а опет тако јасне у својој суштини... Грубо би се његово дјело могло класификовати у неколико тематских целина - љубавне пјесме (*Менует, Бездан, Још једна пјесма о првој љубави, Неволим јануар, D-mol...*), аутобиографске пјесме (*Утицај рођака на мој животни пут, Неки нови клинци, Драго ми је због мог старог, За све је крив Тома Сојер, Одлази циркус...*), пјесме војвођанске варошице, која када је конзервирана тако да је четврта димензија не дотиче (*Прича о Васи Ладачком, Лепа протина кћи, Девојка са чардаш-ногама, Стари лалошки валс, Док гори небо над Новим Садом...*), сатиричне и политичке пјесме (*Песма о Геди, Намћор, Путуј, Европо, Стари оркестар, Sugar rap, Blues мутне воде али и Рачунајте нас, Деведесете, Живети слободно...*), као и снажне родољубиве пјесме (*Не ломите ми багрење...*).

Ђорђе Балашевић

ПАНОНСКИ МОРНАР

Гледам Банат, Срем и Бачку с Фрушке горе,
Гледам тако а у души лом.
Ту је некад, кажу књиге, било море,
Чекало ме, па пресушило...

А рођени сам морепловац, ко Магелан,
Ил, још боље, ко адмирал Кук,
У равници, усред њива, губим елан,
Насукан у житу морски вук...

Живот ми је зато горак као тоник,
Туга моја без краја и дна.
Ал', на срећу, ту је Месец, светионик,
Води ме кроз плаве воде сна...

Мог мора нема и не знам шта да радим,
Мој стари каже да ни Дунав није лош,
Мог мора нема, ал' ја живим у нади,
Да можда ипак негде сретћемо се још...

О, где баш мене да тако нешто снађе?
Ово је прича и за сузе и за смех,
Понеки морнар можда остане без лађе,
Али без мора!?
То је изузетан пех...

ТУЖНА ПЕСМА О КРИСТИФОРУ КОЛУМБУ

(коју у једној релативно забаченој
португалској крчми певају лепа
конобарица и хор пијаних морнара)

Досадио шпанском краљу стално један исти свет.
На Колумба избор паде да начини преокрет.
Није стигао да се снађе а већ му утрапише лађе
И рекоше: Нађи континент!

Није знао да ће сасвим промашити линију,
Да ће наћи Америку, све тражећи Индију...

Кристифоре, црни сине, куд се вину на пучине,
Кад ти то не вреди ни за лек?
Не иде се преко мора без компаса и мотора,
Ко те пита да л' је средњи век!

Једног дана, кад пред њима нека земља велика,
Сви мислише: Индија! Као оно: Америка...
Криста се за главу фата, ставља омчу око врата,
Да пронађе стварно Други Свет...

Људи моји, тотално сам промашио линију!
Нашао сам Америку, а тражио Индију!

Кристифоре, црни сине, куд се вину на пучине,
Кад ти то не вреди ни за лек?
Не иде се преко мора без компаса и мотора,
Нема везе што је средњи век!

ФМХ-МФ

Джејмс Џејмс
tamariz

Ђорђе Балашевић

НЕКИ НОВИ КЛИНЦИ

Мој деда већ дуго оре небеске њиве,
Али бака још чува свествари и слику нашег
свеца.
На дан кад сам рођен, ту је посађен орај,
И у авлији, под густом крошњом, сад играју
се деца,
Неки нови клинци...

Кроз маглу трепери девет свећа на торти,
Тад сам добио пар мандарина и малог
белог зеца,
У мају, још увек, зрију комшијске башче,
Али трешње и зелене кајсије краду друга
деца.
Неки нови клинци...

Мој другар Милутин, (друга клупа до
врата),
Има клинца од четири и по и учи га да пеца.
Понекад га сретнем, махне кроз прозор
кола,
А у Порти за лоптом сад јурцају нека друга
деца.
Неки нови клинци...

А ја, ја се коцкам с преварантом животом,
Из рукава он свакога дана извуче неког
кеца.
И стари ми кажу: Сад си у правом добу.
Ау улици Јована Цвијића растудруга деца.
Неки нови клинци...

САМО ДА РАТА НЕ БУДЕ

Пијани момци пролазе дуж наше тешке улице,
Они у војску полазе,
Прате их тужне цурице,
Брину их слутње сулуде: да рата не буде?

Не могу да ме не сете сузе на врх твог
носића,
Деветсто осамдесете,
Улице Бране Ћосића,
И воза црног, ко да с њим,
Заувек одлазим...

Знаш шта?
Нека мора све потопе,
Нек се глечери развале,
Вечни снегови отопа...
Па шта?
Нека кише не престају,
Нека громови полуде,
Само рата да не буде!
Знаш шта?
Нек се доба преокрену
Нек се звезде узнемире,
Нек се планине покрену...
Па шта?
Ветри нек помахнитају,
Нек се вулкани пробуде,
Само рата да не буде!

Само да рата не буде,
Лудила међу људима,
Луде нам нуде заблуде,
Плаше нас разним чудима,
И свакој бајци науде...
Нек рата не буде!

Ко злати прах, ореол сна око малених
главица
И наша љубав над њима
Чува их као лавица.
Лоше те вести узбуде: Да рата не буде?

Бошко Лолтовић КИШОБРАНИ

Данас је киша у моме граду,
Улице живе као у празник,
Иашло из кућа, на параду,
Безброј кишобрана разно-разних.

Промичу лагано или журно:
Жути, црвени, велики, мали.
Да није кише, сад би сигурно
У неком џаку дремуцкали.

Све их је више - улица уска.
Зелени, плави, шарени, сиви...
Не бих знао да није плуска
каквих све у мом граду живи.

Сустижу се, мимоилазе, њишу,
Међусобно се поздрављају,
Док дрвореди липа миришу
И у барицама се ласте купају.

Много су битни, поносни, мазни,
Хођају као на сајму моде -
Ништа зато што неко празни
С висине на њих каблиће воде.

Ништа што небом муње цветају,
Што лије с неба, с лишћа и грана -
Они улицама важно шетају
Ко да се бира мис кишобрана.

Мира Булатовић НЕ ДАЈИ ДЕДУ У СТАРАЧКИ ДОМ

Старачки дом је вртић за деде.
Шта ће тамо мој деда Пантелија?!
Да ми га васпитачи среде?
Ако баш мора, одох и ја!

Зар старост може тако да скриви?
Зар нема друге него - ћао?
Нека у мојој соби живи,
пробао сам, таман би стао!

Читаћу му дневну штампу,
приносити лекиће, воду;
Пристајеш ли, мама, на трампу
да деда остане, а сестре оду?

ЗАШТО СЕ КАЖЕ...

КОЦКА ЈЕ БАЧЕНА

Борећи се за власт са својим љутим противником (а и зетом), Помпејем, најславнији римски император, Гај Јулије Цезар, у табору је своје легије испред ријеке Рубикон и дуго размишљао да ли да нападне Рим, знајући какве ће то последице имати за најмоћнију државу на свијету тога доба. Када је донио одлуку, рекао је: Коцка је бачена!" Прешао је Рубикон и у страшном јуришу поразио Помпеја. Последице су заиста биле страшне и Рим је морао да чека неколико десетина година да се извуче из ужаса грађанског рата.

Коцка је бачена - Донијети тешку, али коначну одлуку.

Прећи Рубикон - Направити одлучан потез безобзира на последице, послије кога нема преомишљања.

ПИРОВА ПОБЈЕДА

Много прије но што ће постати најмоћнија свјетска сила, потомци Ромула и Рема морали су да покоре бројне народе који су живјели у Италији. На острву Сицилија око древног града Сиракузе живјели су Грци којима је одмах притекао у помоћ земљак, грчки краљ Пир из Епира. Овај амбициозни ратник два пута је потукао Римљане, а да је од тога имао само тешке губитке. У трећем сукобу, Пирова војска била је осуђена на коначан пораз.

Пирова пobjеда - пobjеда од које имате више штете него користи

ЈУРИШАТИ НА ВЈЕТРЕЊАЧЕ

У роману чувеног шпанског писца, Мигуела Сервантеса (можда и најбољег свих времена, па га стога обавезно прочитајте), "Дон Кихот", романтични витез истог имена упорно и храбро на својој кобили Розинанти јуриша на вјетрењаче, мислећи да се бори са дивовима за част одабранице свога срца "пелијеје" Дулчинеје. Судари са вјетрењачама били су болни, али то ни једног тренутка није поколебало овог симпатичног јунака да одустане од своје романтичне мисије.

Јуришати на вјетрењаче - улазити у борбу у којој је пораз неминован.

КРАТАК КУРС БОНТОНА ТЕЛЕФОН

Висте генерација које се никада не одваја од телефона. Знате све о телефонима, свецаке и трикове. А знате ли да и телефонирање има своја правила лијепог понашања?

Прије него што било кога позовете, погледајте колико има сати. У вријеме спавања, одмора и ручка није пристojно звати.

Када позовете неког, сачекајте да чујете „ХАЛО“, онда се представите и питајте за особу коју тражите.

Ако сте у могућности, јавите се на телефон послије другог звона.

Мобилни телефон се искључује на јавним мјестима као што су биоскоп, позориште, библиотека... Чак ни у јавном превозу није пристojно разговарати телефоном. Разговарати у позоришту или биоскопу је већ крајња бахатост и невоспитање!

Увијек имајте да уму да игра „Погоди ко је“ можда не прија вашем саговорнику.

Дуги телефонски разговори, када сте у друштву, нису пристojни. Ако сте погријешили број не спуштајте слушалицу, већ се пристojно извините.

Ако вас позову погрешно, имајте стрпљења, будите љубазни. Увијек помислите да се то и вама дешавало.

Немојте викати у телефон, техника се побринула да вас саговорник сасвим добродружује. Ако сте на неком бучном мјесту, извините се саговорнику и реците да ћете га позвати касније.

РЕШИО САМ НЕКИМ СПОРТОМ ДА СЕ БАВИМ

Решио сам неким спортом да се бавим,
да спортиста будем, да се важан правим.

Пробао сам рагби - страдали ми зуби,
за фудбал сам нежан, а бекови груби.
да маратон трчим - килажа ми смета,
волим и стрељаштво, ал' далеко мета.

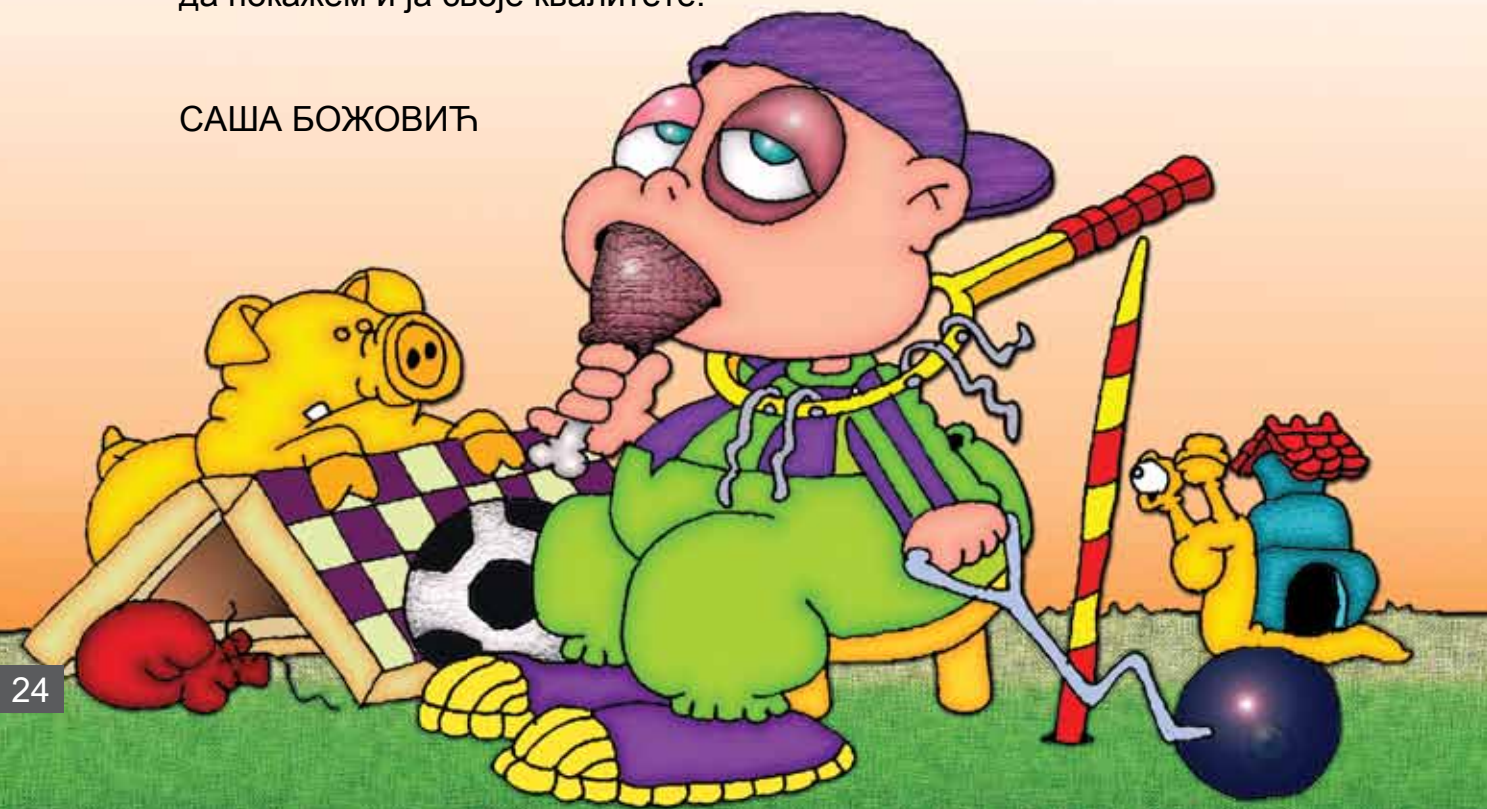
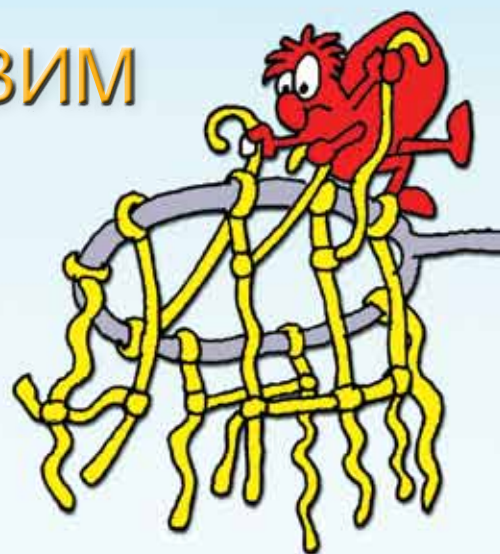
Ватерполо волим, али пливам лоше,
хтедох бити боксер - добих десни кроше.
јахања се плашим да бих био џокеј,
клизаљке ми танке, па не играм хокеј.

Да тегове дижем - недостаје снага,
у спринту сам задњи - вучем се к'о рага.
да кошарку играм - пола метра фали,
а за стони тенис рекет ми је мали.

Да шахиста будем - фали ми стрпљење.
Алпинизам? Хвала, ко сме да се пење?
Да пробам да веслам - преврнућу кану...
Чега год се латим свему нађем ману.

Измислише многе спортске дисциплине,
шта ми вреди кад сам попут неке стрине?
Неког новог спорта нек се људи сете,
да покажем и ја своје квалитете!

САША БОЖОВИЋ

ТРЕНИРАЈ КАРАТЕ

Око тебе не цветају руже,
буде дана кад те мрге сколе,
баш на тебе налете лопуже
на улици, од куће до школе.

Па да не би бежао код тате,
трк на тренинг и вежбај карате!

Нема брата ни најбољег друга
да те бране од чопора хуља,
ниси рођен да би био слуга
да те бије побеснела руља.

У твојем оку јуначина цвате,
трк на тренинг и вежбај карате!

Другарици из твог одељења
отимају сладолед и жваку,
силеџије намају поштења,
опасност је на сваком кораку.

Не дај никад да те јачи млате,
трк на тренинг и вежбај карате!

Па кад стекнеш црни појас, роде,
чуваће те од разних пошаста,
нема ништа лепше од слободе,
нема ништа вредније од части.

Тад ће дасе добро да те схвате
трк на тренинг и вежбај карате!

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

АИКИДО

Нисам, брате, за карате,
Јер баш нисам спортски тип,
У кимону радим кате
Окретна ко неки кип.

Није џудо неко чудо,
За то треба много рада,
Какав џудо?! Ја ћу, ипак,
Да одмарам док сам млада!

Шта ће знање за рвање,
Треба спретност и вештина,
И упорност и тренинзи
А за то сам ја ленштина.

Кик-бокс, бокс и џију-џицу
Мрски су ми до зла бога.
Ту крв липти на све стране
Поломи се рука, нога!

Ал' кад видим ове момке
Аикидом што се баве
Одједном ме осећаји
Поштовања сву преплаве.

Зато сада изјављујем
Пуна срца и без стида
Да ћу једном и ја бити
ПРАВИ МАЈСТОР АИКИДА!

НЕВЕНА СТОШИЋ

ТИПОВИ ТАТА

ТАТАСАУРУС

За разлику од диносауруса, неизумиру. Основна одлика им је да не умију да гледају у календар и сваку реченицу почињу са: Е, кад сам ја био... Оглашавају се непрестаним гунђањем.

ТАТА САМ СВОЈ ТЕСЛА

Препознају се по шрафцигеру у руци. Главно станиште су им подруми и гаража. Када су задовољни пуштају мелодичан звиждук кроз зубе. Одлични су за поправку бицикла и помоћ у техничком образовању. Мама их просто обожавају.

ТАТА СУДИЈА.

Он је искључиви господар истине и правде: оптужује, испитује и судисвима и освему. Не волишалу и неозбиљност. Савјет: не узимајте маму за адвоката и проћи ћете само са условном казном.

ТАТА ФИЛОЗОФ СВЕЗНАЛИЦА

је власник апсолутне истине. Све (али баш све) зна боље од других и досадан је к'о сачувај, Боже. Није лош као помоћ у учењу, али се страшно изнервира ако не зна да ријеши задатке.

ТАТА КРАЉЕВИЋ МАРКО

је убијењен да му статус у породици припада искључиво због мишића. Пун је прича о својим јуначким подвизима. Ако се припитоми и дресира одличан је за помјерање намјештаја.

ТАТА ЧУВАР БЛАГА

улогу главе породице остварује махањем кључем од породичне ризнице. Од његове воље зависи сва кућна издаца. Његов ријечник се састоји од само једне ријечи: СКУПО!

ТАТА ТВ МАНИЈАК

је настао у другој половини 20-тог вијека, али се толико брзо размножио да представља најраспрострањенију врсту. Он је суверени господар даљинског управљача а расположење му зависи искључиво од квалитета ТВ програма.

ТАТА КЛОВН

Своју животну мисију види у увесељавању породице. Његов животни мото је: Удри бригу на весеље! Веома је омиљен код дјеце, али маме не дијеле то одушевљење.

ТАТА ИНДИЈАНА ЏОНС.

У њему куца исконско срце храбрих предака. Са природом је на ТИ и увијек је акцији. Са њим никада није досадно. Дјеца га обожавају али маме иду на живце због смањеног осјећаја за одговорност.

ТАТА СТРАШИЛО.

Не зна се да ли постоји, или је само митолошко биће које су створиле маме својом чувеном реченицом: чекај само да ти отац дође!

ТАТА ГЕНЕРАЛ

командује у касарни коју ми случајно зовемо породицом. Сви су у строју а он од јутра до мрака врши смотру. За њега постоји само дисциплина, дисциплина и дисциплина.

ТАТА ШПИЈУН

Никад никоме не вјерује и стално уходи укућане, прислушкује разговоре, претура ладице и школске торбе. Увјерен је да се у породици кује велика завјера против њега. Мама би вољела да је Џејмс Бонд, али њему, дифинитивно, фали она седмица на крају.

ТАТА НАОПАКЛИЈА

је еволуирао укрштањем најдосаднијих типова. Њему је свађа основно занимање и хоби и увијек је против, чак и против самог себе, ако треба. Он је задовољан само када је незадовољан.

ТАТА МАМА

је риједак тип али се појављује ту и тамо. Убијењен је да би био боља мама од маме, али се више не труди да буде тата. Иде редовно на пијаци, иде у продавницу али најчешће иде на живце.

ТАТА ДЕЖУРНИ КРИВАЦ

Проводи живот трудећи се да удовољи другима, али на крају нико њиме није задовољан. Веома је користан: помаже око задаће и одличан је за шетњу и игру. С њим треба пажљиво руковати јер му је року употребе ограничен.

ТАТА ВЕЛИКОМУЧЕНИК

Ако питате тате – сви вјерују да припадају баш овом типу. Ако питате маме – то су мужеви оних жена које живе боље од њих. Ако питате дјецу – њих је баш брига.

КЊИГЕ КОЈЕ СЕ ГЛЕДАЈУ

Да ли вјерујете у виле?

Знате ли да вила губи своју моћ ако дијете не вјерује у њу? Зато их вјероватно све мање, блиједе под налетом стар-малих, реалистичне дјеце, оних који су, из огромних случаја или сопственом вољом, били приморани да одрасту (и то сене односи само на дјецу). Када сте последњи пут оставили отворен прозор преко ноћи, унади да се немирна сјенка Петра Пана поново изгубила и потражила мјесто за скривање управо у вашој соби па да олакшате њеном власнику да је нађе? Када сте погледали у небо, тражећи другу

звјезду здесна, замишљајући нове борбе капетана Куке, Индијанаца и Изгубљених Дјечака или друге догодовштине које се и данас дешавају у Недођији? Када сте последњи пут махнули силуети брода који прелијеће обасјани мјесечев тањир? Или сте можда одмахнули главом уз мрмљање да је то облак...

Петар Пан је представник оних који заувјек остају дјеца (женска верзија Петра Пана била Пипи Дугачарапа). Ако је измислио Петра Пана?

Филм "У потрази за Недођијом" (*Finding Neverland*) полубиографска је прича о шкотском драматургу Џејмсу М. Берију (Џони Деп *Johnny Depp*) и пријатељству (или можда бољеречено платонској љубави) које он развија према удовици Силвији Левелин Дејвис (Кејт Винслет *Kate Winslet*) и њеним

синовима, а из ког ће се изродити његова најбоља представа - Петар Пан, дјечак који је одбијао да одрасте. Прича је смјештена у викторијански Лондон; Бери упознаје Силвију и њену дјецу једног дана у парку и брзо постаје очигледно да судбина функционише тако да спаја управо оне људе који су потребни једни другима у датом тренутку. Испоставиће се да је писац одличан друг за игру њеној дјеци пуној авантуристичког духа, нека врста замјене за оца који им је преминуо, али да та веза дјелује и обрнуто - њихова маштовита игра послужиће му као инспирација за представу о дјечаку који не жели да одрасте, а који је и име добио по једном од Силвијиних синова... Идиличну слику несугласне породице кваре противљење Џејмсове супруге Мери (која ће се на крају ирассвести од њега) као и Силвијине мајке Еме (Џули Кристи *Julie Christie*), којима смета штотексто писац проводи толико времена са породицом Левелин Дејвис. Премијера "Петра Пана" доноси одушевљење како дјецитако и одраслима, па представа постиже велики успјех, али, због зна предовале болести, Силвија није устањуда јој присуствује. Немогавши да прихвати такав развој ситуације, Бери доводи представу њој - поставља је (са све оркестром, сценографијом, костимима...) у њеној кући, на тај начин јој омогућивши да доживи Недођију, баш као што јој је и обећао. Недуго потом, Силвија умире, а Бери, уз њену мајку Ему, постаје старатељ дјецитако јасу мупромијенила живот.

Има филмова који нас забављају, које бирамо да гледамо као алтернативу зурењу у плафон или их користимо као начин да заварамо ум да не размишља о озбиљнијим стварима које нас заиста муче. Има филмова који нас поучавају, било да су то документарци, историјски филмови или нека врста примјера за различите животне ситуације, помоћу којих можемо да разријешимо неки проблем из домена несвјесног. Опет, постоје филмови који намотварају са свим новисвијет, пружају нам могућност да наше *овдје и сада* замијенимо за неки други простор и вријеме, за неку другу стварност. "У потрази за Недођијом" је један од таквих филмова. Гледајући га осјећамо се као дјечица на премијери "Петра Пана" негде почетком 20. вијека, оставља нас дирнуте, готово измјештене из стварности и потпуно омађијане. Необично је да је филм о човјеку који је створио дјечака који не одраста једна од најснажнијих прича управо о одрастању, трансформацији која се провлачи кроз велике. Истовремено, то је и прича за цјељивању, љубави, пријатељству и побједи унутрашњеснаге, а изведена је без патетике, са снажним емоцијама које је одлично изнела комплетна глумачка постава. Иако радња тече релативно споро, ни у једном тренутку не помислимо да је филм досадан јер свака нова сцена као да љушти новислој којим се приближавамо да откријемо сву његову дубину, а тамо... Тамо ћемо можда пронаћи и своје давно изгубљено "ја"...

Погледајте овај филм, а онда поново одговорите на следеће питање:

Да ли вјерујете у виле?

Б.С.

ПЕСМА СА ФРАНЦУСКИМ АКЦЕНТОМ

По гласној жици плеше гост,
тај ружичасти слон,
скакуће ко препечен тост,
кад седне у тромбон,
ал' не зна је ли мрс, ил' пост,
да л' је то он, ил' клон.

Неважно је ли слон, ил' клон,
ако је главни лик,
руку под руку слика и тон,
треф, карон, херц и пик.
Нека их буде и милион,
само је један шик.

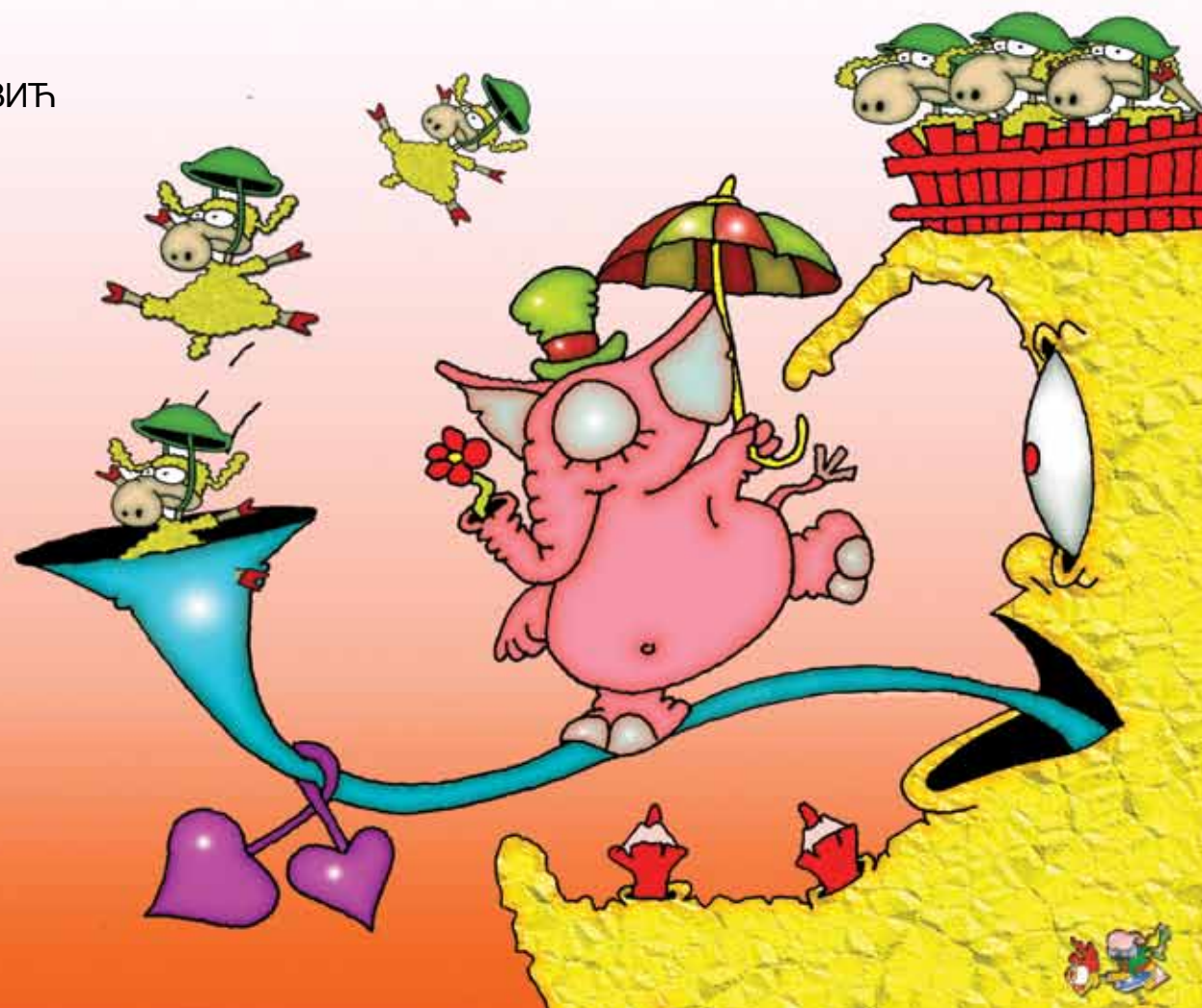
И даље, значи, важи слон,
па такав пожеле власт,
почне да тражи пут на трон
и маже маст у сласт,
живот се топи ко бомбон –
оде игла у пласт.

Иза кривине чује се хор –
кристално плави тон,
лимена труба зове збор:
и нема ту – пардон,
све овце брзо стижу у тор,
само недостаје он.

У апотеку стигао мај,
заљубио се он.
Месец на кришке исек'о сјај,
не пита за бон-тон.
Можда би ово био крај,
но није крају склон.

У шест и петн'ест диже се дан,
сунце је ко балон,
у пола седам празан стан,
зуримо у плафон,
зар је то био само сан,
не знам ни ја ни слон.

ПЕЋАТРАЈКОВИЋ

Морис Бишоп

ЛАЗГОВОЛ СА БЕБОМ

„Ју, сто је јепа беба!
Сто има јепа колица!
Слце, ста ти јос тлеба,
Ста волис да ти се плица?

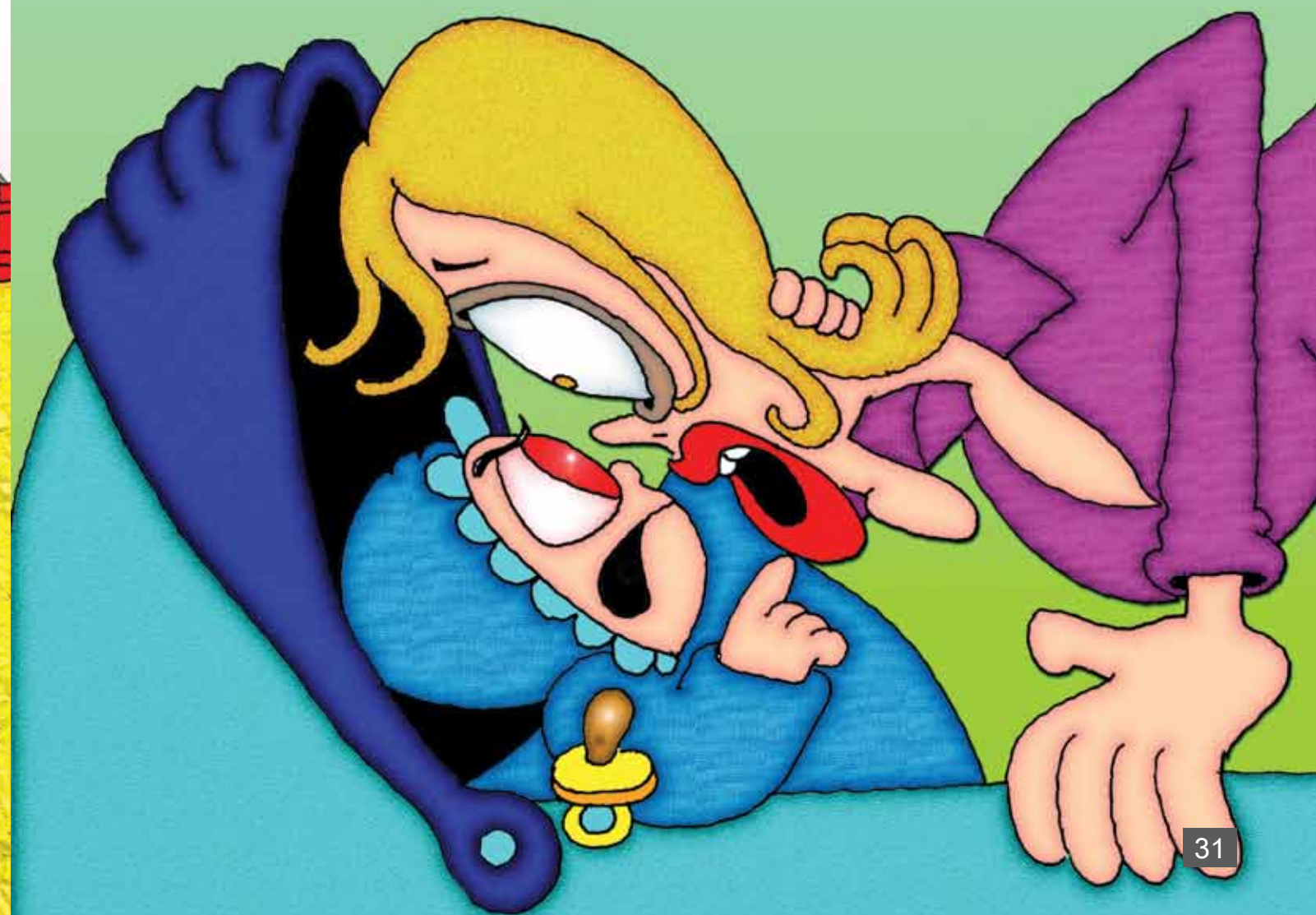
Обласцици лумени,
Окице пјаве к'о небо!
Дедел кази ти мени
О чему лазмислас, бебо?

Мислис на куцу и мацу –
Ста да им дас да папе?
Ил' цекас свога блацу?
Ил' гједас медине сапе?

Сваста ту има, сваста,
Све неке чудне ствали!
Ух, сто ти лади маста –
Тлеба све то да свали!

Слценце мајо, пијенце,
Је л' ти то зубиц вили?
Дудуле, дудуленце,
Гл-гл-гл-гили-гили!“

На то ће, смркнута лица,
Рећи бебац, све љући:
„Упадај у колица,
Да те одфурам кући!“

ЗВУЦИ РОДНОГ КРАЈА

Будим се и ослушкујем.

Одједном, зраком лети звук звона са торња цркве, па осјећам да могу да га додирнем руком. Динг-донг, звони и позива на живот, а ја и даље ослушкујем занесена маштом. Гледам и чујем док се звуци мијешају и стапају високо у хор анђела. На росном пољу чује се коса док оштрицом обара зелену траву, а ријека тихо пјевуши и изазива славуја да се јави. У даљини, звонце на овну прекида тишину, а пјесма купилаца позива на љубав.

Мој завичај мирише на пјесму, на звуке дароване од Бога, са звуком се рађамо и умиremo и без њих смо непостојећи.

Можда смо једини народ који по звуцима препознаје боје живота и који се са звуцима бори као са оружјем. Одједном, зачух гусле, покривају све звукове и пењусенаторања да заједно са црквеним звоном позивају на молитву.

Дали је ико могао да замисли земљу која мирише звуком као мој завичај?

Не може то замислити било ко! То чује срце, срце везано за љубав, земљу у којој се највећи бол звуцима испраћа. Чујем и слушам како фрулана јављује радост, хармоника игру, гусле храброст, а над небом се чује хор анђела.

Милица Радоњић, Рогатица

А САД ПАЗИ - ИГРОКЛАЗИ!

ЦРВЕНКАПА И ВУК, И ВУК!

Дјевојчица:
Био једном један...

Хор:

Лаааав!

Дјевојчица:

Какав лав??!!

Хор:

Страааааашан лав!

Дјевојчица:

Ма није лав, него вук!

Хор:

Какав вук, какав вук?

Дјевојчица:

Какав? Чупав, длакав, зао!

Хор:

Јао! Јао! Јао!

Дјевојчица:

Дабоме да јао. Он је крао, он се био, пушио је, псов'о, пио!

Хор:

Ух! Ох! Ах! Мене је страх!

Дјевојчица:

Имао је разне ствари: наочари, црну ташну, лептир машну, праћку страшну, два шрафа без шрафцигера, три ексера без чекића и сечиво од ножића, затварач од кокте, турпију за нокте, дршку кригле, парче цигле с куће неке, сиви сако са две флеке.

Хор:

Ух! Ох! Ах! Баш ме је страх!

Дјевојчица:

Била је и Црвенкапа.

Хор:

Каква капа, каква капа?

Дјевојчица:

Па, црвена, као рак, као мак, као јабука румена, тако црвена.

Дјечак:

Ух! Ох! Ах! Мене је страх!

Хор:

Ааааа???

Дјечак:

Па шта? Од кога хоћу плашим се ја!

Дјевојчица:

Црвенкапа беше фина, фина као балерина: црвенесокне, плаве локне, карнери, чипке, жипони и други модни фазони, румено лице...

Дјечак:

Кучине, трице, таквесу ти девојце.

Дјевојчица:

Е, а даље, ту је и мама, која Црвенкапу шаље да шуму иде сама.

Дјечак: Ама, људи, ама, ама! Каква је то чудна мама, која шаље своју ћерку у шуму пред грозну зверку?

Дјевојчица: Ту је, шта је морала је - усред густог шумског мрака живела је стара бака, а била је и болесна.

Дјечак:

Ма, била је она бесна! Шта има стара да глуми сама у шуми?

Хор:

Ућути!!!

Дјевојчица:

Да! Онда се укрстише путивуку и Црвенкапи...

Дјечак:

Сад ће да је апи!

Дјевојчица:

Е, па неће!

Црвенкапа је брала цвеће а вук је желео да намести кваку и за њу...

Хор:

Ију!

Дјевојчица:

Иза баку. Заверује уприличео, пречицом до баке спичио, у пиџаму њену се обукао и у кревет увукао, пошто је смазао...

Дјечак: Шта сам казао!

Дјевојчица: на главу је ставио ноћну капу и сачекао Црвенкапу. Из кревета бака

будна Црвенкапа беше чудна: некако оката, некако носата, некако шиљата, некако ногата и руката и зубата.

Хор:

Ух! Ох! Ах!

Дјечак:

Бах! Замисли, молим те, цукелу некак'у да се маскира у твоју баку! Каква је ружна та бабускера, кад се не разликује од грозног звера?

Дјевојчица:

И онда, оно познато - бако, бако, и све тако : од ока и носа, до шапа и оде Црвенкапа.

Дјечак:

Јао, баш ми је жао.

Дјевојчица:

Кад се вучина накркао, заспао је и захркао, може, због риме, и захрачо, да би ловац дотрчао и одмах га са врата распорио к'о Мурата. А бака и Црвенкапа живе и здраве, ено и данас славом славе.

Хор:

Браво, браво!!!

Дјечак:

Хеј! А вук?

Дјевојчица:

Вук није завршио здраво. Када је извадио Црвенкапу и баку, ловац му остави камен у стомаку и када до бунара оде да сенапијеводе, чим је зинуо...

Дјечак:

Стој! Стој! Ја бих ту прекинуо и с причом стао, па ни вук није толико зао, знај.

Дјевојчица:

Хм, добро. Чича мича и...

Хор:

Крај!!!

tamariz
Pikovit®

mikrodat

INTESA SANPAOLO BANKA
Bosna i Hercegovina

Prijatelj ostaje prijatelj!

EastCode

KOSIG DUNAV
OSIGURANJE A.D.
Banja Luka

Ki-Ki
Bilo kuda Ki-Ki svuda

NOVA
BANKA

ПОЗИВ НА САРАДЊУ

Позивамо све читаоце - школарце да нам шаљу своје радове: пјесме, приче, скечеве, репортаже, цртеже, информације о догађајима које бисте жељели да пропатимо као и питања из области књижевности и из свих других области за која сматрате да су занимљива и да можемо да вам одговоримо.

Позивамо свенаставнике, професоре, учитеље, руководиоце секција да активирају своје ђаке и литерарне дружине и шаљу нам репортаже о својим градовима, екскурзијама, школама, талентима, јубилејима, приредбама...

Позивамо и све одрасле писце, знане и незнане, познате и непознате, спремне на сарадњу, да нам шаљу своје пјесме или приче и на тај начин постану дио овог нашег пројекта.

Пишите шта вам се свиђа, шта вам се не свиђа, шта би требало додати а шта избацити, на тај начин ћете нам помоћи да напредујемо.

Ми ћемо се трудити да сваки следећи број буде бољи од претходног, све штампане радове ћемо наградити књигама, а они нај, нај, најбољи ће добити и вредније награде и то већ од следећег броја Ризнице.

Часопис „Ризница“

Бања Лука, Слободана Јовановића 5

Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271

e-mail: casopis_riznica@yahoo.com

ТРАЖИМ ПОШТОВАЊЕ

Сваки човек овог света,
који живи, који дише,
има своје достојанство,
без обзира шта се пише:

ко је, шта је, одакле је

Без обзира на нацију,
на пол, веру ил' године,
сваког треба поштовати,
зар не, драги господине,

ко си, шта си, одакле си

Ја сам дете, девојчица,
ал' и личност, више-мање,
имам своје достојанство,
и захтевам поштовање!

Српкиња сам бањалучка,
Европљанка, ништа мање,
имам понос, памет, разум
заслужујем поштовање!

